

2^e zondag Veertigdagentijd, jr. A, Xaveriuskerk, Gen. 12, 1-4; Ps. 33, 4-5. 18-20. 22; 2 Tim. 1, 8-10; Mat. 17, 1-9

Ward Biemans SJ

First: Dutch Version

Second: English Version

Broeders en zusters, het zal maar tegen je gezegd worden: ‘Trek weg uit uw land, uw stam en uw familie, naar het land dat Ik u zal aanwijzen.’ Dat is de opdracht die Abram van God ontvangt en die hij uitvoert in groot vertrouwen. Ook in onze tijd zijn er nog steeds mensen die op een gegeven moment alles achter zich laten om ergens anders opnieuw te beginnen, gedreven door het verlangen naar een beter leven. Aan Abram wordt door God een grote belofte gedaan: hij zal een talrijk nageslacht krijgen en het zal hen goed gaan. Gods belofte beperkt zich niet tot Abram’s kinderen en kleinkinderen, nee, door hem zal zegen komen over alle geslachten op aarde. Abram gaat en zijn vrouw Sarai en Lot, de zoon van zijn broer gaan met hem mee. Zij weten niet waarheen ze gaan, ze gaan in vertrouwen op God.

Zo gaan in het Evangelie de leerlingen van Jezus met Jezus mee de berg Tabor op. ‘Zes dagen later’, zo vermeldt Matteüs. Dit zal de aandachtige toehoorder en kenner van het Oude Testament doen herinneren aan Mozes, die zes dagen op de berg Sinai was voordat God vanuit een wolk tot hem sprak. De leerlingen zijn getuige van de gedaanteverandering van de Heer. Er wordt hun een blik gegund op het hiernamaals, waar Jezus zich met Mozes en Elia onderhoudt. En de leerlingen, Petrus, Jakobus en Johannes krijgen een opdracht mee van God de Vader: om te luisteren naar Jezus’ woorden.

De gedaanteverandering op de berg, die ook wel transfiguratie wordt genoemd, staat in het Evangelie volgens Matteüs tussen twee lijdensvoorspellingen in. De glorie van de Heer wordt even zichtbaar, als hoop in bange dagen. Jezus vertelt aan zijn leerlingen dat Hij naar Jeruzalem moet gaan en daar veel te lijden zal hebben van de oudsten, de hogepriesters en schriftgeleerden. Bovendien deelt Hij hen mee dat Hij na ter dood gebracht te zijn, op de derde dag zal verrijzen. Dit perspectief stemt de leerlingen aanvankelijk zeer bedroefd, zij begrijpen het niet. Jezus echter kent de gevoelens van angst en verdriet van de leerlingen. De eerste woorden die Hij tot hen spreekt na de gedaanteverandering op de berg zijn dan ook: ‘Staat op, en weest niet bang.’ Hij laat zijn leerlingen en ook ons nooit in de steek. Natuurlijk,

wij dragen allemaal ons deel in het lijden, maar laten we dit dan ook doen, zoals Paulus zegt, voor het Evangelie, voor de blijde Boodschap.

In de brief van Paulus aan Timoteüs licht al iets op van de Paasvreugde, dat Jezus de dood heeft vernietigd en het eeuwig leven heeft geopenbaard. Zo was ook het verdriet van de leerlingen om het naderende lijden van hun Heer gemengd met hoop op beter tijden.

En wij, broeders en zusters, leven in het besef dat Jezus inderdaad lijden en dood heeft overwonnen. Hij heeft de gevangenschap gedragen om ons de vrijheid te geven. Johann Sebastiaan Bach zegt het in de Johannespassion zo: *Durch dein Gefängnis, Gottes Sohn, muss uns die Freiheit kommen*. Wanneer Jezus niet voor ons zijn vrijheid zou hebben opgegeven, dan zouden ook wij niet werkelijk vrij zijn geworden. De vrijheid die het geloof in Hem ons schenkt, zit hem hierin dat wij mogen beseffen dat datgene wat wij om ons heen zien, niet alles is, maar dat er een allesoverstijgende realiteit is, die ons leven zin en richting geeft.

Wij kunnen en mogen leven in het perspectief van het eeuwig leven. En Paulus zegt erbij dat God ons roept met een heilige roeping, door een geest van kracht, liefde en bezonnenheid, die God ons heeft geschonken. God roept en redt ons, niet op grond van onze eigen verdienste, maar door Zijn genade. Dit besef maakt dat wij frank en vrij uit het Evangelie kunnen leven. We hoeven niet trots te zijn op onszelf, maar we kunnen ons blijvend toevertrouwen aan Hem, die ook wanneer lijden ons overkomt, met ons mee blijft gaan, ons voedt, troost en sterkt. Amen.

2nd Sunday of Lent, yr. A, St. Francis Xavier church, Gen. 12, 1-4; Ps. 33, 4-5. 18-20. 22; 2 Timothy 1, 8-10; Mat. 17, 1-9

Dear brothers and sisters, imagine for a moment that God was saying the following to you: "Go forth from the land of your kinsfolk and from your father's house to a land that I will show you."

Maybe some of you have had a similar experience. In our times, there are many people who at some point in life leave everything behind and migrate to another place, driven by the desire for a better life. It is the task Abram receives from God and which he fulfills in great trust that God will provide. God has made a great

promise to Abram, that he will have a numerous progeny, and that they will prosper. God's promise is not limited to Abram's children and grandchildren, no, because of him, all the communities of the earth will find blessing in him. Abram goes and Sarai his wife and Lot the son of his brother go with him. They do not know where they go, they go in complete trust in God.

So in the Gospel, the disciples go with Jesus to Mount Tabor. 'Six days later', St. Matthew adds. This will remind the attentive reader and those who knew the Old Testament of Moses, who remained six days on Mount Sinai before God revealed Himself to him in a cloud. The disciples are witnesses of the Transfiguration of the Lord. They are privileged to see a glimpse of the afterlife, where Jesus has a conversation with Moses and Elijah. God the Father speaks to the disciples, Peter, James and John and He urges them to listen to the words of Jesus, his beloved Son.

In St. Matthew's Gospel, the Transfiguration on the mountain, is situated in between two predictions of Jesus' suffering. The glory of the Lord shall be visible just for a while, as hope in dark days. Jesus tells his disciples that he must go to Jerusalem and undergo great suffering at the hands of the elders, the chief priests and scribes. Moreover, He reveals them that he will be killed, and on the third day will be raised from the dead. Initially, this prospect saddens the disciples enormously, they do not understand what it means. But Jesus knows their feelings of anxiety and distress. The first words He speaks to them after the transfiguration on the mountain are therefore: "Rise, and do not be afraid." He never lets his disciples down. Jesus never lets us down. Of course, we all have our share in suffering, but when this happens to us, let us bear our share of hardship for the Gospel with the strength that comes from God.

In St. Paul's letter to Timothy already something of the Easter joy lights up, which is the joy that Jesus has destroyed death and has revealed us eternal life. So too was the disciples' grief for the impending suffering of their Lord mixed with hope for better times.

As for us, dear brothers and sisters, we live in the awareness that Jesus has indeed overcome suffering and death. He has borne the imprisonment to give us freedom. This great theme has been expressed by Johann Sebastian Bach in his Passion music: By the imprisonment of Jesus, the Son of God, we have gained our freedom. If Jesus would not have given up his freedom for us, then we would not have become truly free. The freedom which our faith in Him gives us, implies that we may realize that the world we see around us is not everything, but there is a transcendent reality, which gives our lives a deeper meaning and a goal to strive for.

It is granted to us and we are able to live in this perspective of eternal life. St. Paul adds that God calls us to a holy life, by the Spirit of power, of love and of wisdom which God has bestowed on us. God calls us and saves us, not because of our own merit, but by His grace. This awareness makes it possible that we live out the Gospel in fairness and in freedom, that we do not need to be proud of ourselves, but are able to entrust us permanently to Him. Even when suffering befalls us, He continues to go with us, to nourish us, to comfort and strengthen us. Amen.